

כיצד צולין פרק שביעי פסחים עו.

(א) ר"מ מ"ו, (ב) [תוספתא
חולין פ"ח ה"ב], (ג) חולין
ז': קיא: קיב. קיג, (ד) שם
קיב, (ה) נ"ח דרבה
מפרשניא, (ו) [בבבורות
מט:],

(א) רש"י ד"ה לסולת וכו'
סחור הס"ד ואח"כ מ"ה
אקורי קא מיקר ליה
ואמאי יקמוץ: (ב) ד"ה
הרי הוא וכו' כולו אסור
הס"ד:

קרבצ"ש [קריבצי"ש].
סדקים (על גבי בשר צלוי).

מליץ הרי הוא ברוחם.

שָׁר

העליון נואח הלך חס
ן והרי שניהן חמין ובלעי
מאכנו לתחתון ולא בלעי:
און מותר ואון לתוך חס

אסור צונג לתוך צונג דברי הכל מותר חם לתוך צונג וצונג לתוך חם רב אמר עילאה גברר ושמואל אמר תתאה גברר תנן נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו קא סלקא דעתך בחרס צוננת בשלמא לרב אמר עילאה גברר משום הכי יטול את מקומו דאזל רוטב מרתח ליה לחרס והדר חרס מרתח ליה לרוטב וכי הדר רוטב אפסח קא מטוי פסח מחמת חמימותא דחרס ורחמנא אמר צלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר אלא לשמואל דאמר תתאה גברר חרס כיון דצונג הוא אקורי מיקר ליה לרוטב אמאי יטול את מקומו כדאמר רבי ירמיה אמר שמואל בסולת רותחת הכא נמי בחרס רותח תנן נטף מרוטבו על הסולת יקמוץ את מקומו קא סלקא דעתך בסולת צוננת בשלמא לרב דאמר עילאה גברר משום הכי יקמוץ את מקומו דמרתח לה לסולת דהדר הוודניה והדרא סולת ומרתחא ליה לדידיה וקא מטוי רוטב מחמת חמימותא דסולת ורחמנא אמר צלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר אלא לשמואל דאמר תתאה גברר סולת כיון דצוננת היא אקורי קא מיקר ליה למה לי יקמוץ את מקומו⁶ (תסגי ליה ביטול את מקומו) א"ר ירמיה אמר שמואל בסולת רותחת תנן סבו בשמן של תרומה אם חבורת כהנים יאכלו אם של ישראל אם חי הוא ידיחנו אם צלי הוא יקלוף את החיצון בשלמא לרב דאמר עילאה גברר אמטו להכי סגי ליה בקליפה משום דעילאה צונג הוא אלא לשמואל דאמר תתאה גברר כיון דחם הוא מבלע בלע אמאי סגי ליה בקליפה

ניתסר לגמרה שאני סיכה דמשהו בעלמא הוא דעבידא תניא כוותי
דשמואל^א הם לתוך חם אסור וכן צונן שנתן לתוך חם אסור חם לתוך צונן
וצונן לתוך צונן מדיח חם לתוך צונן מדיח כיון דחם הוא אדמיקר ליה אי
אפשר דלא בלע פורתא קליפה מיהא ניבעי אלא אימא^ב הם לתוך צונן קולף
צונן לתוך צונן מדיח תניא איך בשר רותח שנפל לתוך חלב רותח וכן צונן
שנפל לתוך חם אסור חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן מדיח חם לתוך צונן
מדיח כיון דחם הוא אדמיקר ליה אי אפשר דלא בלע פורתא קליפה מיהא
ניבעי אלא אימא חם לתוך צונן קולף צונן לתוך צונן מדיח אמר מר צונן
לתוך צונן מדיח אמר רב הונא לא שנו אלא שלא מלחו אבל מלחו אסור
^גדאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח כבוש הרי הוא כמבושל אמר רבא
דאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח (וכי') לא אמרן אלא שלא נאכל מחמת
מלחו אבל נאכל מחמת מלחו לא^ד ההוא בר גזולא דנפל לכדא דכמכא
שרייא רב חיננא בריה^ה דרבא מפשרוניא אמר רבא מאן חכים למישרא מילתא
כי הא אי לאו רב חיננא בריה^ו דרבא מפשרוניא דנברא רבה הוא
אמר לך כי אמר שמואל מליח הרי הוא כרותח שאין נאכל מחמת מלחו האי
נאכל מחמת מלחו^ז והני מילי חי אבל צלי בעי קליפה ולא אמרן אלא דלית
ביה פילי אבל אית ביה פילי אסור ואי מתובל בתבלי אסור אמר רב
בשר

וכגון שסברו אחר שגלגלו ולא נשתהא בתנור אחר סיבה כלל שאם לא כן ע"י תחיתת התנור היתה
תניא אידך בשר רותח ב'י. מימה הא מו למה לי להביאה ואומר ר"מ דקמ"ל דאם
 געי קליפה דצדד שיכול לעשות קליפה דצדד דלא שייך קליפה כמו בחלב
 דקממי קליפה גבי בשר ורבי"א חולק בזה ומגמיר ששים כדי קליפה:

א. וכמו חם לתוך צונן
והואיל ואינו אוסר אלא
כקליפה בענין זה אין
חילוק בין עילה לתחתה.
טוס' ששק"ג. ע"ד א"ח מאי
קתני חרס טפי משאר
בבירים. ש.ג. להיכן נכנס
באוסר שלא למניווי. שם.
ד. והשתא אתאי מקמנא
הפריכא שפיר וכי' שהרי
הרובט (נמני) הוא
כדפ"ר והלכו צריך שטול
את מקומו. ש.ה. ומכלל
זה אנו יודעים על נא. שם.
ו. שהרי תחלתו נא הוא.
שם.

תנן נטף מרוטבו על החרס ב'ו'. מרישא דקמני נגע צחרסו של תנור יקלף את מקומו ליכא לאקשווי אפי' למאי דס"ד צחרס זון דכ"ע מורדו דתתאח צלע כדי קליפה וה"ה לאחר שהוסיף מעט מצלע צפסח כדי קליפה^א אי נמי כיון דקמני נגע אין להוביח אס נגע מלמעלה או מלמטה אבל הכא דקמני נטף משמע למטה אי נמי צחרסו של תנור ודאי חס הוא אבל ספא דקמני של החרס קס"ד צחרס זון ולא נהירא דמדנקט חרס משמע בצחרס תנור מיירא^ב.

נבר להבי יסול את

מקומו. וא"ת למאן דאמר עילאה וגבר למה הפסח אינו נאסר מחמת השפוד ויהיה נרץ לטעול את מקומו סביב השפוד ואומר ר"י דלין שפוד של עץ קולט חוס כל כך כמו חרס וסולת אינו נמני מבצנים אינו רותח בכחון דברו ספרים וצפריש ר"ח גרם וכי הדר רוטצ אפסח מיטוי פסח מחמת חמימות החרס כו' וקשה דמיפוק ליה שרועצ איסור נבלע בפסח ונראה דהא דקאמר ומיטוי פסח ארוטצ קאי מדקאמר מחמת חרס דאי אפסח קאי הוה ליה למימר מחמת רוטצ:

מִיָּבֶר לַיִת. הָיוּ צִדְקָה

הספרים וזכר"ה ביטול את מקומו
סגי ורש"י מחקו משום דקשיא ליה
כיון לאוקורי מיקר מה איסורא יש
ברוטב ודוחק לומר כגון שהסולת של
חצורה אחת ואסור לזון הרוטב לפי
שאינו מנוי^א ולר"ת נראה דגרס ליה
ספיר דע"כ מיירי כגון שהרוטב על
נגלה כל לא זורכו והוי' אצריני דנגלה
כל זורכו כל הוה חו מפסיל משום
כלי מחמת דבר אחר ונללו ואחר
כך ביטלו לאסור היינו דוקא במים
משום ריבוי^ב דובשל מבושל מכל מקום
כדאמר בסוף כל שעה (לעיל דף מה.)
אבל בדבר אחר לא ותעד דהכי הוא
דבע"א היה אסור לחתוך בסכין
פסח בעוד שאור חס דמחמת ליה
לסכין ומחמת לרידיה וזהו ליה ליה
מחמת דבר אחר אלא בנגלה כל
זורכו לא מיפסיל משום הכי^ג וא"ת
מ"מ למה נאסור הסולת משום זה
יאפו אותו וינלה נמי הרוטב וי"ל דאז
הוי' ליה מחמת דבר אחר שהרי על
ימי חמימות הסולת הוא נגלה
ומיחו לפי זה לא הוה צריך לעיל
לאסוקי וזהו סולת ומרתח ליה
לרוטב דמה צריך לאסוקי איסור
ברוטב משום כלי מחמת דבר אחר
כיון דאית ביה איסור נא ואור"ת
דינחא ליה לאסוקי כל איסור שיכול
לומר^ד אבל לעיל גבי נטף מרוטבו
על הסגר לא גרס בצינולף את
מקומו אתם ששהי יכול לנלוף עס
הרוטב^ה וזהו ר"ת ליהיה:

דלנו אחי' לחמי דאמר ויילאך וצד:

חלב שרי דאע"ג דחס לתוך כוון
ד מללא קמני איסורא גבי חלב

מנאי

בא א ב מיי פֿטן מהל' מ"א הלכה ז סמג
לנאון קמג טוש"ע יו"ד
סימן לא סעיף ד וסימן קה
סעיף ג:
בב ג ד מיי שם הלכה יח
סמג שם טור שו"ע
יו"ד סימן לא סעיף ה:
בג ה וי' מיי שם הלכה יט
סמג שם טור שו"ע
שם סעיף ז:

וְאֵלֶּיךָ יָשׁוּב וְאַתָּה יְהוָה יִשְׁכַּח עֲוֹנוֹתָיִם כִּי אֶתְּחַנֵּן וְאַתָּה יְהוָה יִשְׁכַּח עֲוֹנוֹתָיִם כִּי אֶתְּחַנֵּן

וְלֹאֲכֹלָהּ: שְׁמוֹת יב ח
עַל מְרִים
צְלִי אֵשׁ

המחברת מודה לפרויקט "המחשבות של אסתר" על הזדמנות להעמיק את ההבנה שלה לגבי חשיבות ההקשר ההיסטורי-חברתי-מדיני של חשיבותה של אסתר.

[illegible]

ביה נסיוני דחלבא. והני מילי בר יונה נא אבל צלי בעי קליפה. ואי אית ביה